

מסורת הש"ס

(א) (לעיל ו' וי"ג, ב) (סס.)
 (ג) לעיל ה. סנהדרין יד.
 (ד) כמבטות מן. תוספתא פ"ג
 ה"ג פ"ט"ג (ס) (לעיל ה. וי"ג.)
 (ו) (ל"ל א"י ורבא.) (ז) נטות
 יקב. (ח) נזיר ט. פסחים נג.
 (ט) ל"ל עלי. (ע) שמואל כ"א.
 (י) (ויקרא מז.) (כ) (וע"פ
 תוספות ונחם נד: ד"ה אלא
 מתרי.) (ל) ע"י ז"ה.

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְאָמַרְתִּי אֵלֶיכֶם אִישׁ כִּי
יִשְׁלַח גֵּר בְּעֶרְכָּךְ נִפְשָׁת
לֵאמֹר וַיִּקְרָא כֹּזֵב

[illegible][illegible]

בכבוד וימנא ארמדין ליה, מי שנים עול דברים יתן: אמדורו מאליו. כלל שם
 וצורך אלל לשום דברים בעלמא ועשרה היו שם מהו: פשוט מהא. ממני
 וצדקה מהני בעיות: שאין דמים למתים. ומעיקרם לל עדיין כמה שזה
 הא אמיד וקאי. דהא אין לך אדם שאינו שור ד' וזו: לא נחית לאומדנא.

דלמדנין יו ואלן אומדנא בעינין:
מתניתין ערבי עלי. דבר קצוב הוא
הלכן יתנו הירושין: שאין דמים למתים.
אבל דמיא דכורסין: (דף ס.) ונסן
שפדון נפשו דמי נזק הכס הוא טעמא
משום דמשעתא הדיקן רמי עליה
לשלומי כשעת ההיזק ואיהו טעמא
לדאוקיהו כי הוא אכל דמי עלי שאני
(י) נודר אלא מה שיטותיו כ"ד והרי
לא בא לידן כן שהרי מת יו (א) לא
על מה הירושין: נסן ערך כולו. (ב) בערבך
נפשות הירושין: ערך חלי עלי. הרי
בערבך ראשי וערך כבודי דהיי דכר
ונסן דמיא מתריה נ: דמי חלי עלי
(ג) ע"ה. דלא תמיא דמיא בערבך
השבעה ד (פסל ח) הקשמה חלי לנערין
לדון ככדור: גמ' על כספה. אם
לאמר דמי כסמיה עלי אכל ערך אינו
הכל לכשיחול: ש"מ מלוה על פה כו'.
ופלוגתא הכתובה כו'. ופלוניא ש"מ
הכל לכשיחול: ש"מ מלוה על פה כו'.
ופלוגתא הכתובה כו'. ופלוניא ש"מ
ממס' ככדור כו' ים כדור לנחלה
דף מט: כשעמד כדון. ומיטבו
קודם מוחו דל"ל כהלוה בשטר: אמאי
יתנו יורשין. הרי אמדורב כ"ד:
מחוסר אומדנא. שמיטבו לשלם
לא הספיקו לאומדו עד שמת: לא
לאמר כלום לרבנן. דלמחר כפ"ק (פסל
ח) חס מולא דנריו לנכסיה: (א) נסן
דמי. ואלס מולא חלין (שס) דלפניה כו'.
ואלכך אמר: אכל דמי לא קאמר. והלכך
לא לימין דמי קמי': נדר בערבך.
והקסא נדרים לערבין: ל"ש כולו
חלי חלי. ואשמועינן כחלו ויכ'ס
ככסלו דא"ע דלאו אורחא לאינדובי
חלי דמי חלי אפיה יביב ויכ'ס כולו:
אפ"ה כולו נמי. אפי' אחר עך חלי
חלי על פלוגתא: סבירא לן כ"ר.
ומש"ה לא פליג ככולו (א) ר"ש פוטר
האומר הרי עני מנחה מן השמיטין
ככ"פ דמנחות (דף קא): מלי ינו
ע"ש ערבין. כלומר אקמי דקמי
יתנו הירושין היכי מיסוקמא בע"כ
כשעמד כדון קודם מוחו כדאוקמא
לראש ואמאי הדר קמי' לה:
מחו

עוד ראשי ועוד כבירי איכא נמי עוד יי ועוד רגלי
עוד כולו: מ"ט נפשות קאמר רחמנא: זה הכלל דבר
הצני ערכי עלי גותן ו כול: ת"ר ו הצני ערכי עלי גותן הצני
אמאי א"ר פפא לוקה בערך שלם מן גיורה חצי ערכי
הצני דמי עלי גותן ו כול דמי חצי עלי גותן דמי כולו:
תלוייה בוי: לאתויי מן הארמכובה ולמעלה ו ת"ר המעריך
רבא חלש עול לגביה אבי ורבנן ויתבי וקאמרי בשל
בבולו ול"ש הצני אל ארנן מאי קסברי אי ו ארם מוא
דבריו לבטלה אפ" הצני נמי אמר להו יי (ורבא ואבי
בב"ר מאיר אפ"ר אין אדם מוציא דבריו לבטלה יי ו)
בבוליה אורחיה לאיתנדובי פלגיה לאו אורחיה לאית
מאי ניהו שעמד דרין היינו חיי סיפא איצטרך ליי

רבה ואב"י נמתק; פון וסכני לה כריש. גליון. אע"ז דלא דמי כולי האי להא דריש דלא פטר ר"ש א"א להתגבר כולו שאם התגבר חציו שחביב לשלם אלא סבר כריש וצרימא מריש. הרא"ש ז"ל: (פן) סנים מ' ד' וסכני ונתון דמי לריש דאמר אין אדם מוציא ובריו לכסלה ויוודע שאין ערך ליד ודנל ונכר ואמר שהיה היה מה הלכד לא נתן: (ג) מה"ד ששאר' כערכיו חימה וקניס ימים לצרכיו

אמרוהו מאין מהו מי אמר? בר. הא בעית לל אחיה בואם
חמא לומר כמו הויה לעיל ולבדה היה יכול לשאלה
חלל שרצה לערבה עם שאר הנעיות: דמי קלי וסת לא יהנו
וירשים לפי שאין דמים וכו'. והא למיתא בבי"ק (דף קנ"א ושם) ונתן פדיון

או דלמא כיון דרבו
מרין ליה ואם תמצא
גדר תרי וימיני אמרין
בבב אחת מהו הכא
אחת אמרין ליה או
כזה אחר זה דמי אם
שני כזה אחר זה דמי
מרין הא אמר מאליו
וונה לאומדנא פשוט
ומת לא יתנו יורשין
ד"ר אמדורו מאליו הוי
איכא גברא דלא שוי
יו נחית לאומדנא דמי
מרגני חומר ברמי
ערכי עלי ומת יתנו
א יתנו היורשים שאין
דרך גנלי עלי לא אמר
כבדרי עלי נותן ערך
ישמה תלויה בו נותן
נותן חצי ערך ערך
חצי נותן חצי ערך חצי
דמי כולו זה הכלל
נותן דמי כולו יאומר
הגורד והגידר יתנו
עלי 16 ומת הגורד יתנו
עליו 17

[illegible]

לא אמר כלום קרתי
 נותן דמיה לר"מ הא אמרה חרא וימנא ידא"ר גידל א"ר
 נותן דמיו מזה דתימא התם הוא דאדם וידע שאין ערך
 דמים אבל הכא מיטעא קטעי דסבר כי היכי דאיכא
 גל דמי לא קאמר קמ"ל: ערך ראשי וערך כבידי נותן
 הושגמה תלויה בו כ': לאתויי מן הארכובה ולמעלה:
 ורבו ר' יוסי בר' יהודה אומר לוקה ונותן ערך שלם לוקה
 וטו ערך חציו וערך חציו הי' דבר שהשגמה תלויה בו:
 יציר גידר בעצמו נפשות בחי: זה הכלל דבר שהשגמה
 יציר ערך כלי ר"מ אומר נותן דמיו וחכ"א לא אמר כלום
 ר"מ סקבר* אין אדם מוציא דבריו לבטלה לא שגא
 דבריו לבטלה אפי' יו' כולו נמי ואי אין אדם מוציא

יבנו דרכא כר"מ סברי לה וסברי לה כר"ש סברי לה
 רי לה כר"ש^א דאמר שלא התגרס בדרך המתגרסים
 ובי: האומר ערכו של פלוני עלי ומת הנודר כו';
 דמיו של פלוני^ב עליו ומת הנודר יתנו היורשים
 מדו

מסגרות דבר שאין דרך להתגבר כלל כגון מנחה מן השעורים ומן הערשים או נזיר מן התגורות אבל
 וי' ויתן אות מ' ומקח: [ו] ראשית[ו] הכי נאמן: [ו] נזיר סי' חייב אלא: [ו] מת הלך אל: [נ] בערכך סי' א
 חס' דמים חס' ומזהר נזון דמיו ואקיסמא: [כג] דמים ששומנו לעזו כבד' והרי לא מליד שומא
 שג' ד מהרה השעור: [כז] לשרונו אצטו כבד' וזהו לא מליד שומא

עין משפט
נר מצוה

יא א מר פ"א מהל' ערין
הלכה כא:
יב ב מר פ"א מהל' ערין
ג ג מר פ"א מהל' ערין
יד ד מר פ"א מהל' ערין
טו ה מר פ"א מהל' ערין
טז ו מר פ"א מהל' ערין
כא:
יז ז מר פ"א מהל' ערין
מנשה הקדוש הלכה א
כב:
יח ח מר פ"א מהל' ערין
זכר' מהל' ערין
כג:
יט ט מר פ"א מהל' ערין
כד י מר פ"א מהל' ערין
כה יא מר פ"א מהל' ערין
כז יג מר פ"א מהל' ערין
כח יד מר פ"א מהל' ערין
כט יו מר פ"א מהל' ערין
למשה הקדוש הלכה א
מנשה:
מא:

(א) רש"י ד"ה שחין דמיס
וכו' סה"ר מה ע"כ לא:
(ב) ד"ה נטמן וכו' כחיד
וכשאומר ערך חז"ל כח"ל
והד"ל: (ג) ד"ה סכר וכו'
ככולי הס"ד ולא"כ מ"ה
כר"ש דפוטור:

אמרונו ממלוי שלא אמר דמי:
עלי: אילו הימים למחית.
שאר אדם יכול לירד ממית.
שטם כמה הוא שזה כשרוא
זו: מי איכא גברא דלא שיה
זו ודו כשרואו יז וזהו כי
אמר וליהבו ורשון? נחית
למחיתו: מלוי נחית
לאמורא. ודקדקו בו כמה
יחית שיה: מי על. ומל
נחית מיעקב לאמורא
ממחית הלכן לא יגנו
היורשין: ואחזן כל מי שיש
יד. אלא נחיתו מלוי: ואני
וחזרו נחיתו מלוי: ואני
אמר מלולו כשרואו כמחיה
היא. רבין אומר עתי על
האדם כשרואו כמחיה על

[illegible]

(א) נראה דמסר כהן וז"ל פרק ידי ופרק רגלי פלי לא אמר כלום. דלפי הנשמה תלויה בו: וטעם דמיה. של יד כלומר וכו'.